

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, împotriva sentinței Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 29 iunie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 aprilie 2017, în privința inculpatului

***Tiunicov Igor XXX**, născut la XX
XXXXX XXXX în XXXXX, regiunea XXXXX,
XXXXX, locuitor al mun. XXXXX, str. XXXXX XX
ap. XX, fără antecedente penale.*

***Termenul de examinare**
instanța de fond: 10.09.2014 – 29.06.2015,
instanța de apel: 29.07.2015 – 12.11.2015,
instanța de recurs: 19.05.2016 – 01.11.2016,
instanța de apel: 20.12.2016 – 18.04.2017,
instanța de recurs: 26.02.2018 – 24.04.2018.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 29 iunie 2015, Tiunicov Igor a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

S-a anulat ordonanța procurorului în Procuratura Ciocana, mun. Chișinău, Liliana Partole din 19 iunie 2014 privind punerea sub învinuire a lui Tiunicov Igor pe faptul comiterii de către acesta a infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal.

S-a anulat ordonanța procurorului, procuror-adjunct al Procuraturii Ciocana, mun. Chișinău, Anatol Vițu din 04 august 2014 privind respingerea plângerii petiționarului împotriva ordonanței procurorului din 19 iunie 2014.

2. Instanța de fond a constatat că Tiunicov Igor se învinuiește că pe parcursul anului 2012, în zile diferite, sub pretextul găsirii fotbaliștilor și efectuării transferurilor între cluburile de fotbal, activitate care necesită licență, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, abuzând de încrederea lui Efros Petru cu care se afla în relații de prietenie, în diferite perioade de timp a însușit de la Efros Petru bani, în rate, ultima parte de 700 dolari, primind-o pe bd. Mircea cel Bătrîn 10/3, mun. Chișinău, iar în total a primit suma de 27.000 dolari SUA, care conform cursului oficial al BNM, constituie suma de 327.029, 4 lei, cauzând părții vătămate Efros Petru o daună considerabilă în proporții deosebit de mari.

Acuzarea a calificat acțiunile lui Tiunicov Igor conform art. 190 alin. (5) Cod penal, drept escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, acțiuni săvârșite în proporții deosebit de mari.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vinovăția și a declarat că împreună cu Efros Petru, cu care se cunosc din anul 1982, în decembrie 2011 s-au înțeles să desfășoare în parteneriat activitate aducătoare de profit bazată pe transferul fotbaliștilor la cluburile de fotbal, cu împărțirea în jumătate a venitului. Au planificat transferul a patru fotbaliști, însă din diferite motive a fost realizat doar un transfer. Din acest transfer urma a fi dedus un venit în sumă de 8000 dolari, însă banii fiind transferați de către Efros Petru, a fost obținută suma de 7200 dolari, dintre care 200 dolari Efros Petru și le-a reținut. Suma de 7000 dolari, din care fiecărui partener îi revenea câte 3500 dolari, la rugămintea sa, Efros Petru i-a transmis-o integral, cu asumarea de responsabilitate din partea sa, că îi va restitui partea de 3500 dolari la prima ocazie. Deși celelalte transferuri nu au avut loc, pentru inițierea tuturor transferurilor au fost suportate cheltuieli. Astfel, pentru ultimul transfer, împreună cu un fotbalist au plecat la Kiev, biletul fiind achitat de către un partener de afacere, fiind plătit automobilul martorului Leucă în sumă de 400 dolari, dar și achitat transportul din Krivoi Rog în sumă de 400 dolari, în total a fost cheltuită pentru drum suma de 1200 dolari. Din vina clubului, însă, transferul fotbalistului nu a avut loc. La fel, împreună cu Efros Petru au efectuat două călătorii în Turcia și una în Moskova. În ultima discuție dintre cei ei, i-a promis achitarea sumei de 7000 dolari, dintre care 3000 dolari i-a restituit în anul 2014, în trei rate câte 1000 dolari la data de: 22.05.2014, 13.07.2014 și 07.08.2014. Pe motivul aflării în stare de arest în prezenta cauză nu a putut să plece la Moskova pentru a definitiva un transfer de fotbalist preconizat. Deși putea să restituie datoria lui Efros Petru mai înainte, a fost în întârziere, fiind pus în situație nefavorabilă de către Leucă Vitalie, care i-a transmis bani cu întârziere. Nu s-a eschivat niciodată de la achitarea datoriilor care îi reveneau, și atunci când avea posibilitatea, achita parțial sumele datorate, având în vedere că soția avea probleme de sănătate. Nu corespunde adevărului că Efros Petru a suportat cheltuieli în sumă de 27.000 dolari pentru o călătorie în Turcia și una în Moskova, niciodată nu a recunoscut această sumă.

Partea vătămată Efros Petru a relatat că la inițiativa manifestată la sfârșitul lunii decembrie 2013 de către inculpat, între el, deținător de licență de impresar FIFA și inculpat, care avea legături cu președinți ai cluburilor de fotbal din Rusia, Ucraina, Kazahstan, a fost stabilit un parteneriat de afaceri privind identificarea și transferarea fotbaliștilor la cluburile de fotbal, cu suportarea cheltuielilor de către el și partajarea veniturilor în jumătate între ei. Afacerea a început în decembrie 2011. În luna ianuarie, a plecat cu mașina personală în Turcia pentru întocmirea contractelor. În

același loc a venit și inculpatul. Împreună cu câțiva fotbaliști au fost cazați în hotelul „Fame” din Antalia până în luna martie, cheltuielile de cazare și transport în sumă de 13.000 dolari au fost suportate de către el, cu achitarea prin cardul BC „Victoriabank”. A fost efectuat transferul unui fotbalist la clubul din Kazahstan „Acjaik” în sumă de 16.000 dolari, transfer la care au mai participat 2 impresari sârbi. Din tranzacția numită lui și inculpatului le-au revenit în total 8000 dolari. La rugămintea inculpatului, i-a transmit acestuia 7000 dolari, dintre care jumătate îi reveneau inculpatului. Ulterior, în perioada iunie-iulie, cei doi au plecat la Moskova, unde au fost cazați în hotel în decurs a 10-12 zile. Toate cheltuielile de transport, cazare au fost suportate de către el. Deși s-a încercat transferul unui fotbalist la clubul „Ural” din Rusia, nu s-a reușit, ei revenind acasă. Inculpatul având nevoie de suma de 1500-2000 dolari, i-a transmis-o, iar pentru a-l controla și a menține legătură, l-a luat să muncească pe fratele său. În anul 2013 urma să plece în Turcia, iar până la plecare la propunerea inculpatului, el a convenit cu Leucă Vitalie procurarea de la acesta a unui automobil de marca Range Rover la suma de 27.500 euro, fapt în legătură cu care a contractat de la Credit Rapid un împrumut în suma de 20.000 euro, dintre care 15.000 euro le-a transmis lui Leucă Vitalie, cu condiția plecării în Turcia. Din suma de 5000 euro rămasă, 3000 euro le-a transferat băncii, iar 2000 euro a menținut-o la sine. A eliberat lui Leucă Vitalie recipisa privind datoria în sumă de 12.500 euro. La solicitarea inculpatului, a negociat și a obținut autorizația pentru transferul fotbalistului român Ropotan, în vedere transferului la clubul rus „Volga”, însă din motivul apariției altui impresar, tranzacția nu a avut loc. În Antalia, s-a cazat în hotel și la solicitările telefonice a inculpatului a întâlnit și dus la probe fotbaliști. Ulterior la hotelul „Fame” au venit inculpatul și Leucă V., care au negociat transferul unui fotbalist sârb la clubul „Budnicor”, realizat contra sumei de 250.000 dolari. Suma ce revenea impresarilor era de 70.000 dolari, dintre care jumătate revenea unui impresar terț. Din diferența rămasă, lui nu i-a revenit nimic, banii fiind partajați între inculpat și Leucă V., câte 17.500 dolari. I-a solicitat inculpatului achitarea sumei de 17.500 dolari, cu condiția să nu-i fie returnată suma de 10.000. Inițial inculpatul a fost de acord, însă ulterior a uitat de înțelegere, invocând necesitatea suportării cheltuielilor pentru tratamentul soției. Inculpatul nu i-a restituit banii, motiv pentru care s-a adresat la procuratură. Ca rezultat al reținerii inculpatului, inițial acesta a recunoscut datoria în sumă de 27.000 dolari. În continuare, în decursul a 2 luni, inculpatul i-a transferat părții vătămate câte 1000 dolari în două tranșe. Casa și mașina sa sunt gajate, conturile îi sunt blocate, este aplicat sechestrul pe terenuri, având sarcina de a achita lunar băncii rata de 40.000 lei. Cu toate acestea, inculpatul s-a aflat în Antalia, deși în lipsa licenței nu putea efectua transferuri de fotbaliști. Din suma de 27.000 dolari pretinsă, 2000 dolari i-au fost restituiți, însă nu poate concretiza ce a inclus suma de 27.000 dolari. Pentru călătoria din Turcia a cheltuit 13.000 dolari, dintre care cazarea în hotel a costat 9000-10.000 dolari, restul fiind cheltuieli pentru mașină, motorină, telefon mobil. În costurile indicate a intrat și întreținerea și a altor persoane. Admite că i-a fost transferată suma de 3000 dolari, fiind datoria finală de 24.000 dolari, în care intră și 13.000 dolari, iar datoriile față de Leucă Vitalie și procurarea automobilului nu au legătură cu datoria pretinsă. A achitat suma de 10.000 dolari pentru afacerea inculpatului.

Martorul Leucă Vitalie a menționat, că îl cunoaște pe inculpat de circa 6-7 ani din domeniul fotbalului. Deținând cu circa 2-3 ani în urmă un autoturism de model

Range Rover, din necesitatea obținerii banilor pentru a-i investi în afacere, la propunerea inculpatului, a convenit cu Efros Petru vânzarea automobilului în rate, către ultimul. Negocierile asupra vânzării automobilului au durat, fiind efectuate mai multe întâlniri, circa 10-15 ori, în cadrul localului Coral din str. Studenților, mun. Chișinău, discuții la care asista și inculpatul. Discuțiile începeau deseori cu cererea lui Efros Petru către inculpat de a-i restitui bani în suma de 27.000 dolari. Inculpatul permanent spunea că va întoarce suma datorată, însă nu recunoștea cuantumul pretins, afirmând că datoria e mult mai mică și anume în sumă de 18.000 sau 18.500 dolari. Din aceleași discuții, a aflat, că inculpatul a primit de la Efros întreaga sumă a venitului din transferul unui fotbalist în Kazahstan. Însă nu a asistat niciodată la transmiterea a careva sume bănești. În sezonul fotbalistic din anul 2013, împreună cu inculpatul au efectuat un transfer al unui fotbalist în Uzbekistan, pentru care fapt impresarul sârb al fotbalistului le-a achitat partea cuvenită. inculpatului îi revenea 17.500 dolari. Efros Petru a solicitat de la inculpat transmiterea sumei de 17.000 dolari pentru a se achita cu datoria față de el pentru procurarea automobilului în sumă de 12.500 dolari. Fiind partajat în jumătate venitul din transferul fotbalistului între el și inculpat, având în vedere, că inculpatul și Efros Petru erau parteneri, suma astfel primită, la fel urma a fi împărțită egal între ei.

Astfel, din declarațiile părții vătămate Efros Petru, ale inculpatului și martorilor Leucă Vitalie și Naiciuc Angela, rezultă că între inculpat și Efros P. a fost stabilit benevol un parteneriat civil de colaborare și afaceri, materializat prin identificare a fotbaliștilor, a cluburilor de fotbal, purtarea de negocieri și transferarea fotbaliștilor la cluburile de fotbal, prin utilizarea resurselor financiare ale lui Efros Petru și resurselor relaționale ale inculpatului, îndreptate spre obținerea de profit, partajabil între parteneri.

Un element definitoriu la comiterea infracțiunii de escrocherie este prezența scopului de cupiditate, în sensul, că la momentul intrării în stăpânire asupra bunurilor, făptuitorul urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

La caz, nu au fost administrate probe care ar fi confirmat că inculpatul a intrat în posesia bunurilor care ar aparține părții vătămate Efros Petru în valoarea totală indicată de 27.000 dolari SUA, echivalentul a 327.029,4 lei.

Prin propriile declarații ale inculpatului, acesta a recunoscut că a primit de la Efros Petru suma de 7000 dolari, declarații confirmate nemijlocit de către partea vătămată.

Mai mult, declarațiile inculpatului și a părții vătămate cu privire la acordarea acestei sume, denotă, că inculpatul a intrat în posesia sumei de 7000 dolari în mod legal, fapt care nu corespunde criteriului de „dobândire ilicită”, prevăzut în dispoziția normei de la art. 190 Cod penal.

În acest sens, întreaga sumă a fost rezultatul activității de colaborare profesională stabilită între inculpat și Efros Petru prin efectuarea unui transfer al fotbalistului.

Jumătate din sumă, adică 3500 dolari, potrivit declarațiilor ambelor părți, îi revenea în mod întemeiat inculpatului, iar cealaltă parte - 3500 dolari, care îi revenea lui Efros Petru, acesta i-a transmis-o benevol, cu acceptarea condiției rambursării

ulterioare, adică efectiv a fost încheiat un contract de împrumut a sumei de 3500 dolari.

Din declarațiile inculpatului, ale martorului Naiciuc Angela și părții vătămate Efros Petru, care în finalul examinării a indicat micșorarea pretențiilor privind cauzarea prejudiciului material de la 27.000 dolari la 24.000 dolari, ca rezultat al achitărilor, se reține că inculpatul a rambursat parțial datoria de 3500 dolari SUA, prin achitarea în 3 rate egale a sumei totale de 3000 dolari către Efros Petru. Acest fapt e dovedit și prin fișele bancare de transferuri bănești a sumelor de 1000 dolari la 13.07.2014, 1000 dolari la 22.05.2014 și 14.048,40 lei la 07.08.2014. Prin urmare, inculpatul, executând în parte considerabilă obligația pecuniară asumată, a demonstrat buna-credință în executarea obligațiilor.

Însăși faptul, că inculpatul și Efros Petru au reușit să încheie tranzacția de transfer al unui jucător de fotbal la clubul „Acjaik” din Kazahstan, au obținut un venit de 7000 de dolari, bani care au fost recepționați de către Efros Petru, astfel că efectiv a avut loc fapta preconizată aducătoare de profit la care au convenit inițial inculpatul și Efros Petru.

Nu există temeiuri de a considera că inculpatul a urmărit scopul de a intra în posesia mijloacelor bănești ale lui Efros Petru, fără să execute obligațiile și să exercită acțiunile despre care s-au înțeles părțile. Or, în acest caz întreaga activitate preconizată a fost desfășurată.

Mai mult, faptul menționat de către toate persoanele audiate, că Efros Petru și inculpatul au efectuat deplasări în Turcia (Antalia), în Federația Rusă (Moskova) și au desfășurat negocieri de transfer al jucătorilor de fotbal, denotă, că inculpatul a întreprins acțiunile corespunzătoare înțelegerii avută inițial cu Efros Petru.

După cum rezultă din declarațiile participanților la proces, însăși Efros Petru a participat la negocierile preconizate împreună cu inculpatul, iar faptul că nu au fost încheiate tranzacțiile de transfer al jucătorilor de fotbal denotă materializarea unui risc al activității de antreprenoriat la care s-au angajat inculpatul și partea vătămată.

Nu a fost demonstrat că inculpatul a urmărit intenționat suportarea cărorva cheltuieli de către Efros Petru, nu a întreprins acțiuni, nu a dorit de la bun început să încheie tranzacțiile de transfer care să aducă profitul scontat, deci lipsește vehement scopul de cupiditate în acțiunile inculpatului, specific faptei incriminate de la art. 190 Cod penal.

Or, fapta prevăzută la art. 190 Cod penal prevede expres acțiunea de dobândire a bunurilor.

Nu a fost demonstrată cu probe cauzarea de către inculpatul lui Efros Petru a prejudiciului invocat de 13.000 dolari în legătură cu deplasarea în Turcia.

După cum rezultă din declarațiile inculpatului, părții vătămate, martorilor Leucă Vitalie și Naiciuc Angela, ambii parteneri Efros P. și inculpatul au convenit investirea propriilor resurse financiare și corespunzător informaționale, în afacerea comună de transferuri, asumându-și anumite riscuri.

Mai mult, din declarațiile inculpatului și părții vătămate, la deplasarea în Turcia din ianuarie 2014 la așa-numită „Piață a fotbalului”, inculpatul a plecat cu propriile mijloace, la fel cum a făcut-o și Efros Petru.

La fel, din declarațiile ambilor, rezultă că Efros Petru a achitat plata de cazare nu doar pentru inculpat, ci și pentru sine, dar și pentru alte persoane - fotbaliști și antrenori.

Nefiind demonstrat elementul de înșelăciune sau de abuz de încredere din partea inculpatului, fiind realizată această plată de întreținere de bună voie de către Efros Petru, în condițiile în care inculpatul nu a însușit personal și nu a beneficiat doar el de serviciul de cazare, se apreciază a fi totalmente neconformă cu dispoziția art. 190 Cod penal, sub aspectul faptei prejudiciabile descrise mai sus.

Nu a fost dovedit nici faptul suportării a prejudiciului material invocat de acuzare în suma de 14.000 dolari, ca diferență dintre suma totală de 27.000 dolari și cheltuielile legate de deplasarea în Turcia în sumă de 13.000 dolari.

Or, escrocheria produsă cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari, fiind prin definiție o componentă de infracțiune materială, în condițiile nedemonstrării existenței prejudiciului invocat de 27.000 dolari, exclude calificarea faptei conform art. 190 alin. (5) Cod Penal.

Astfel, nefiind demonstrat că din partea inculpatului a fost realizată fapta de dobândire ilicită a bunurilor lui Efros Petru, nefiind demonstrat că lui Efros Petru i-a fost cauzat un prejudiciu material în proporții deosebit de mari ca rezultat al acțiunilor inculpatului, nefiind demonstrat că inculpatul a urmărit de la bun început scopul de cupiditate, dar fiind dovedit faptul, că între inculpat și Efros Petru au fost stabilite raporturi civile și desfășurată activitate cu caracter antreprenorial, aducătoare de profit, se reține că la caz nu s-a constatat existența unei fapte infracționale.

În astfel de circumstanțe, nefiind demonstrată vinovăția inculpatului și lipsind în acțiunile acestuia atât latura obiectivă, cât și cea subiectivă, rezultă ca inculpatul să fie achitat.

Prin urmare, în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 1) CPP, inculpatul urmează a fi achitat cu privire la învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Acțiune civilă la caz nu a fost înaintată.

Totodată, prin încheierea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 30.09.2014, a fost respinsă ca neîntemeiată plângerea înaintată de avocatul Alexei Croitor împotriva ordonanței din 19.06.2014 a procurorului în Procuratura Ciocana, mun. Chișinău, Liliana Partole privind punerea sub învinuire a lui Tiunicov I., și împotriva ordonanței din 04.08.2014 a procurorului, procurorului-adjunct al Procuraturii Ciocana, mun. Chișinău, Anatol Vițu privind respingerea plângerii petiționarului.

În acest sens, prin ordonanța procurorului în Procuratura Ciocana, mun. Chișinău, Liliana Partole din 19.06.2014, Tiunicov I. a fost pus sub învinuire pe faptul comiterii de către acesta a infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal, iar prin ordonanța procurorului, procurorului-adjunct al Procuraturii Ciocana, mun. Chișinău, Anatol Vițu a fost respinsă ca neîntemeiată cererea avocatului Alexei Croitor în interesele învinuitului Tiunicov I., cu menținerea ordonanței de punere sub învinuire și respingerea cererii de scoatere de sub urmărire penală din 21.07.2014 pe cauza penală nr. 2014481014.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03.11.2014 a fost admis recursul avocatului Alexei Croitor în interesele învinuitului Tiunicov I. împotriva încheierii Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 30.09.2014 în privința lui Tiunicov I. și trimis materialul spre examinare în prima instanță odată cu fondul cauzei.

Având în vedere, că în rezultatul examinării cauzei penale, nu s-a constatat în acțiunile inculpatului existența faptei infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal, rezultă, că concluzia procurorului în Procuratura Ciocana, mun. Chișinău,

Liliana Partole, expusă în ordonanța din 19.06.2014 de punere sub învinuire a lui Tiunicov I. pe faptul comiterii de către acesta a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, nu a fost una întemeiată, motiv pentru ce ordonanța indicată urmează a fi anulată.

Pentru aceleași motive, având în vedere, că la verificarea legalității și temeiniciei ordonanței de punere sub învinuire din 19.06.2014, nu au fost verificate și constatate corect circumstanțele cauzei, urmează a fi constatată netemeinicia ordonanței procurorului, procurorului-adjunct al Procuraturii Ciocana, mun. Chișinău, Anatol Vițu din 04.08.2014, care la fel urmează a fi anulată.

3. Procurorul în Procuratura sect. Ciocana, mun. Chișinău, Liliana Partole, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpat să fie condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 8 ani închisoare cu executare.

Apelantul a invocat că argumentele instanței de judecată, reținute în sentința de achitare sunt eronate și lipsite de suport probator. Astfel, deplasările efectuate de către Efros Petru împreună cu inculpatul în Turcia pentru stabilirea legăturilor cu cluburile de fotbal, pe care nu le neagă nici partea vătămată, au fost doar o irosire de timp și bani deoarece ca rezultat al acțiunilor neclare ale inculpatului, nu au fost găsiți jucători pentru efectuarea tranzacțiilor.

Totalitatea circumstanțelor constatate urmează să convingă instanța că inculpatul este culpabil de comiterea faptei de escrocherie, prin urmare acțiunile lui se încadrează în componența de infracțiune prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal, escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, apelul a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Tiunicov Igor a fost condamnat în baza art. 190 alin. (4) Cod penal la 7 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita activități legate de administrarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a constatat că Tiunicov Igor pe parcursul anului 2012, în zile diferite, sub pretextul găsirii fotbaliștilor și efectuării transferurilor între cluburile de fotbal, activitate care necesită licență, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, abuzând de încrederea lui Efros Petru cu care se afla în relații de prietenie, în diferite perioade de timp a însușit de la Efros Petru bani, în rate, ultima parte de 700 dolari, primind-o pe bd. Mircea cel Bătrîn 10/3, mun. Chișinău, iar în total prin înșelăciune și abuz de încredere a primit de la partea vătămată bani în suma de 6300 dolari SUA, care conform cursului oficial al BNM la acea perioadă, constituia suma de 88.502 lei, cauzând lui Efros Petru o daună materială considerabilă și în proporții mari.

Instanța de apel a reținut inculpatul nu a recunoscut vina în fapta de escrocherie, deși a recunoscut că a primit cu împrumut de la Efros P. suma de 6300 dolari SUA.

Suma diferență de la 27.000 dolari SUA față de suma incriminată este o investiție ne acoperită prin obținere de venit și poate fi apreciată ca un risc de activitate nejustificat, și care nu poate fi pus în sarcina inculpatului, ori el nu a pretins și nu a primit de la Efros P. sumă de bani echivalentă cu 21.700 dolari SUA.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, manifestate prin intenție directă, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (4) Cod penal - escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere săvârșită în proporții mari.

5. Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Dorina Tăut, a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a indicat că instanța eronat a dat prioritate declarațiilor inculpatului, care evident au fost date în scopul diminuării sumei prejudiciului, situație care a și condiționat recalificarea acțiunilor inculpatului de la alin. (5) la alin. (4) art. 190 Cod penal.

5.1. Avocatul Alexei Croitor la fel a declarat recurs ordinar în inculpatului, în care a solicitat casarea deciziei nominalizate și menținerea sentinței instanțe de fond.

Recurentul a indicat că instanța a dat o interpretare eronată circumstanțelor cauzei, or acțiunile inculpatului constituie relații civile între el și partea vătămată.

6. Conform deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 01 noiembrie 2016, ambele recursuri au fost admise, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a reținut că învinuirea, adusă persoanei, trebuie să fie clară, cu indicarea tuturor datelor, mijloacelor și modului de săvârșire a faptei și consecințele ei, caracterului vinei, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei. Această cerință fiind reflectată atât în prevederile art. 281 alin. (2) cât și în cele ale art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală, din care rezultă că atât ordonanța de punere sub învinuire cât și rechizitoriul, printre alte trebuie să cuprindă semnele calificative pentru încadrarea juridică a faptei.

La judecarea cauzei în instanța de fond, cât și în instanța de apel, de către partea apărării, în susținerile verbale consemnate în procesele-verbale a ședințelor de judecată, a fost invocată **neclaritatea învinuirii** aduse inculpatului (circumstanțele transmiterii sumelor bănești pretinse a fi însușite de partea vătămată și mărimea acestora), afirmație, care a fost ignorată de către instanța de apel și **care nu a fost combătută prin careva probe indubitabile prezentate de partea acuzării**.

Totodată, rechizitoriul, în sensul art. 297 Cod de procedură penală, este actul de sesizare a instanței de judecată, care se întocmește după prezentarea materialelor de urmărire penală și care trebuie să cuprindă, printre altele, informații despre fapta incriminată persoanei în privința căreia s-a efectuat urmărirea penală, adică, formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterul vinovăției, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei. Rigurozitatea dispozițiilor legale privind sesizarea instanței impune ca învinuirea să fie clară, concretă și previzibilă, deoarece instanța de judecată are obligația să se pronunțe asupra faptei reținute în sarcina inculpatului în limitele determinate prin rechizitoriu.

Astfel, instanța de apel urma să verifice respectarea în această parte a exigențelor art. 6 § 1 CEDO, potrivit căruia - „...orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, ...a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa”.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 aprilie 2017, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a indicat că situația de fapt reținută de instanța de fond corespunde probelor administrate, care au fost apreciate corect, instanța just a concluzionat că nu a fost probat faptul existenței infracțiunii, ca rezultat inculpatul fiind achitat de învinuirea înaintată de organul de urmărire penală în baza art. 190 alin. (5) Cod penal.

Astfel, în instanța de apel inculpatul a susținut declarațiile date anterior.

Partea vătămată Efros Petru a declarat că din suma de 27.000 dolari pretinsă, 3000 dolari i-a fost restituită, însă nu poate concretiza ce a inclus suma de 27.000 dolari, indicând doar că, pentru călătoria din Turcia a cheltuit 13.000 dolari, dintre care - cazarea în hotel a costat 9000-10.000 dolari, restul fiind cheltuieli pentru mașină, motorină, telefon mobil. În cheltuielile indicate a intrat și întreținerea a altor persoane inclusiv a sa. Admite că i-a fost transferată suma de 3000 dolari, fiind datoră finală de 24.000 dolari.

În instanța de apel, partea vătămată Efros Petru a susținut declarațiile date anterior.

Martorul Leucă Vitalie la fel a susținut declarațiile precedente.

Acuzarea argumentează învinuirea inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate prin probele scrise, și anume procesul-verbal de confruntare dintre Efros P. și inculpat, din care rezultă că ultimul a recunoscut caracterul relațiilor sale cu Efros P., faptul împrumutului bănesc și suportarea cheltuielilor legate de organizarea unor transferuri de fotbaliști la diferite cluburi în suma enunțată de Efros P. 27.000 dolari SUA.

Prin dobândirea ilicită a bunurilor se înțelege un act opus celui licit, efectuat cu rea-credință, prin care făptuitorul obține transmiterea voită în proprietate, deținere, posesie a unui bun sau alte valori străine.

În art. 190 Cod penal noțiunea „dobândire ilicită” are sensul autentic de „sustragere”. Nu există nici un temei de a afirma că escrocheria nu este o infracțiune săvârșită prin sustragere.

Latura subiectivă a infracțiunii analizate se manifestă, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. De asemenea, la calificarea faptei este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate.

Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată ca escrocherie doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

La caz nu s-a dovedit prin probe vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal și anume nu a fost demonstrată latura subiectivă și obiectivă a infracțiunii incriminate.

Totodată, nu a fost prezentat un ansamblu de probe concludente, pertinente și veridice care ar demonstra că inculpatul a dobândit ilicit bunurile părții vătămate Efros Petru prin înșelăciune și abuz de încredere, cauzând un prejudiciu în proporții deosebit de mari.

S-a constatat că inculpatul a primit de la partea vătămată Efros Petru suma de 7000 dolari, fapt confirmat însăși de partea vătămată, și nu a fost demonstrat faptul că inculpatul a intrat în posesia a 27.000 dolari, echivalentul a 327.029,4 lei. Mai mult,

inculpatul a intrat în posesia sumei de bani în mărime de 7000 dolari legal, din care motiv nu poate fi vorba de dobândire ilicită. Și anume suma indicată a fost rezultatul colaborării profesionale dintre inculpatul și Efros Petru, și anume transferul fotbaliștilor.

Atât inculpatul cât și partea vătămată Efros Petru au susținut că anume câte 3500 dolari le revenea fiecăruia, ulterior inculpatul a împrumutat 3500 dolari de la partenerul de afaceri Efros Petru, pe care ultimul i-a transmis-o benevol în calitate de împrumut cu restituire ulterioară a acestei sume de bani.

La fel, s-a constatat că inculpatul a restituit părții vătămate o bună parte din bani, și anume 3000 dolari, dovedit prin fișele bancare de transferuri bănești a sumelor de 1000 dolari la 13.07.2014, 1000 dolari la 22.05.2014 și 14.048.40 lei la 07.08.2014, fapt ce demonstrează buna credință a inculpatului în executarea obligațiilor. Din circumstanțele expuse, este stabilit că, inculpatul nu a acționat cu intenție determinată întru însușirea averii proprietarului și trecerea în sfera personală patrimonială foloase în proporții considerabile, ultimul restituind părții vătămate suma de 3000 dolari. Inculpatul și Efros Petru au încheiat tranzacția de transfer al unui jucător de fotbal la clubul „Acjaik” din Kazahstan, obținând un venit de 7000 de dolari, bani care au fost recepționați de către Efros Petru, astfel a avut loc fapta preconizată aducătoare de profit la care s-au înțeles inculpatul și Efros Petru. Activitatea a fost desfășurată, fapt ce denotă că inculpatul nu a urmărit scopul de a intra în posesia mijloacelor bănești ale lui Efros Petru fără a executa obligațiile la care s-au înțeles. Faptul că nu au fost încheiate tranzacțiile de transfer a celorlalți fotbaliști nu demonstrează intenția inculpatului de dobândire ilicită a bunurilor părții vătămate, or fiecare activitate de colaborare prezintă un risc oarecare la care se expun ambele părți în mod conștient.

Ce ține de alegațiile părții vătămate întru cauzarea prejudiciului de 13.000 dolari în legătură cu deplasarea în Turcia, acestea nu corespund realității dat fiind că nu a fost demonstrat că inculpatul a urmărit intenționat suportarea cărorva cheltuieli de către Efros Petru, or ambele părți au convenit investirea propriilor resurse financiare în afacerea comună de transferuri, astfel din declarațiile părții vătămate și a inculpatului, ultimul a plecat în Turcia în ianuarie 2014 cu propriile resurse, cazarea fiind achitată de Efros Petru nu doar pentru inculpat dar și pentru fotbaliști și antrenori. Astfel în acțiunile inculpatului nu a fost demonstrat elementul de înșelăciune sau abuz de încredere, deoarece plata pentru cazare a fost achitată de partea vătămată Efros Petru benevol, beneficiind de serviciile de cazare și alte persoane, nu doar inculpatul.

În acest sens, atunci când un act este privit ca infracțiune, judecătorul trebuie să precizeze elementele constitutive ale infracțiunii, dar nu să le modifice, în detrimentul acuzatului. În speță, nu au fost aduse probe concludente și pertinente care ar demonstra că inculpatul a comis acțiunea de sustragere și a dobândit ilicit suma de 27.000 euro, nu a fost dovedit că inculpatul ar fi recurs la înșelăciune sau abuz de încredere față de Efros Petru, astfel încât nu se atestă prezența laturii obiective a infracțiunii de escrocherie, iar instanța de apel nu poate extinde nejustificat întinderea laturii obiective a infracțiunii în detrimentul făptuitorului.

Este nejustificat argumentul acuzării precum că s-a demonstrat faptul că inculpatul încă la momentul intrării în posesia banilor, avea drept scop însușirea lor și

nu avea de gând să îndeplinească angajamentele asumate, or, în speță nu este dovedită nici într-un fel intenția inculpatului de a comite infracțiunea de escrocherie.

Nu a fost demonstrată intenția inculpatului nici prin una din următoarele circumstanțe: situația financiară extrem de neprielnică a persoanei care își asumă angajamentul la momentul încheierii tranzacției; lipsa de fundamentare economică și caracterul irealizabil al angajamentului asumat; lipsa unei activități aducătoare de beneficii, îndreptate spre încasarea mijloacelor bănești necesare onorării angajamentului; achitarea veniturilor către primii deponenți din contul banilor depuși de deponenții ulteriori; prezentarea, la încheierea tranzacției, din numele unei persoane juridice inexistente sau înregistrate pe numele unei persoane, de care se folosește o altă persoană pentru a-și atinge interesele etc. Nu există nici un fundament de a constata intenția inculpatului de a comite sustragerea.

Urmează de luat în considerație că temeiul aplicării răspunderii penale pentru escrocherie apare în cazul imposibilității apărării drepturilor subiective prin mijloacele justiției civile. Cu alte cuvinte, atunci când este vorba despre două subiecte ale unui raport juridic, trebuie verificată înainte de toate ipoteza egalității lor în drepturi. Și numai dacă există indici care exced limitele încălcării normelor dreptului civil, atunci se justifică intervenția legii penale.

Normele de drept civil se aplică în cazul concurenței lor cu normele de drept penal, dacă: 1) există posibilitatea restabilirii valorii lezate prin infracțiune pe calea acțiunilor benevole ale subiectului care a lezat valoarea, ori pe calea acțiunii civile; 2) fapta a fost săvârșită în condițiile unui risc întemeiat.

Sub incidența legii penale trebuie să intre doar acele încălcări care demonstrează rea-voință, fraudă, malversațiune din partea făptuitorului.

Imixtiunea penalului în sfera privată, sferă bazată pe principiul egalității părților, trebuie privită ca o ultimă măsură. Dacă ambele părți - debitorul și creditorul - obțin profituri de pe urma parteneriatului lor, rămânând proprietari asupra bunurilor sale (sau una dintre părți suferă prejudicii sub forma venitului ratat, fără a pierde însă dreptul de proprietate), atunci raporturile dintre cele două părți trebuie să rămână în continuare pe tărâmul dreptului civil. Dacă însă una dintre părți, asumându-și angajamente, nu are posibilitate și nici dorință să le execute (în prealabil fiindu-i transmise bunuri de cealaltă parte, care astfel își pierde dreptul de proprietate asupra lor), este foarte probabilă necesitatea intervenției legii penale. Astfel, în esență, delimitarea escrocheriei de încălcarea normelor de drept civil trebuie făcută luându-se în considerație două aspecte de maximă importanță: 1) atitudinea făptuitorului față de faptul transmiterii lui a bunurilor; 2) prezența disponibilității efective a făptuitorului de a-și executa angajamentele.

La caz, între inculpat și Efras Petru au existat relații de colaborare și afaceri, materializat prin identificarea fotbaliștilor, a cluburilor de fotbal, purtarea de negocieri și transferarea fotbaliștilor la cluburile de fotbal, prin utilizarea resurselor financiare ale lui Efras Petru și resurselor relaționale ale inculpatului, îndreptate spre obținerea de profit, partajabil între parteneri, și nu au fost manifestate de către inculpat cu rea-credință careva manopere frauduloase menite să lezeze interesele patrimoniale ale părții vătămate. Astfel, se atestă că între inculpat și Efras Petru au existat relații cu caracter pur civil, fapt ce rezultă din declarațiile inculpatului și a părții vătămate care au indicat expres că între ei existau relații de colaborare în vederea obținerii unui profit în urma transferării fotbaliștilor în diferite țări.

Astfel, este neîntemeiată alegația acuzării precum că versiunea apărării prin care încearcă să demonstreze că nu ar fi vinovat de săvârșirea infracțiunii nu și-a găsit confirmare, or, ansamblul probator prezentat de către acuzare nu demonstrează vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii de escrocherie săvârșită în proporții deosebit de mari. Prima instanță corect a apreciat că între părți nu este altceva decât relații cu caracter civil și nici de cum nu a fost demonstrată comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal.

În conformitate cu art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Din ansamblul de probe prezentate de către acuzare, rezultă cert că nu se constată vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal.

8. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, este demonstrată pe deplin prin cumulul de probe administrate, care au fost considerate ca fiind admisibile.

Suma de 27.000 dolar SUA pretinsă de Efros P. ca daună materială cauzată lui se confirmă prin *declarațiile părții vătămate* Efros P., care a declarat că în perioada lunii ianuarie 2012 și până în septembrie 2012 *a cheltuit cu inculpatul* 27.000 dolari SUA, dintre care personal în mână i-a transmis 9000 dolari SUA. 2000 dolari SUA la rugămintea inculpatului i-a transferat prietenului său în Federația Rusă, iar 16.000 dolari SUA au fost cheltuiți *pentru necesități comune*.

În cazul dat, instanța eronat a dat prioritate declarațiilor inculpatului, care evident au fost date în scopul eschivării de răspundere penală și diminuării sumei prejudiciului, situație care a și condiționat menținerea sentinței contestate.

Intenția inculpatului de a nu restitui stima pretinsă (împrumutată), se dovedește și prin faptul că deși au reușit a face un transfer și au fost remunerați el și V. Leucă cu o sumă impunătoare față de suma datorată, nu a achitat datoria și doar sub riscul inițierii unui dosar penal a restituit suma de 3000 dolari SUA .

Întoarcerea sumei de 3000 dolari SUA și recunoașterea în principiu a sumei de 6300 dolari SUA, după intentarea cauzei penale pe numele inculpatului, demonstrează dobândirea prin escrocherie, și în limitele ei poate fi formulată învinuirea, ori inculpatul a mizat că va putea să-l convingă pe Efros P., că această sumă a fost cheltuită în scopul identificării de potențiali fotbaliști pentru a fi transferați, ne luând în considerație că *Efros P.* se va ocupa personal de această activitate și *personal va suporta cheltuielile legate de transport, cazare, hrană și alte cheltuieli aferente*.

Inculpatul a recunoscut că a primit de la Efros P. suma de 6300 dolari SUA, dar nu în careva interes personal, ci în vederea prestării de servicii pentru identificarea de jucători și a realizarea transferurilor lor la alte cluburi de la care urma a primi anumite prime de impresariat. Totodată, inculpatul nu a putut confirma pentru care necesități legate de activitate comună cu Efros P. a cheltuit banii primiți, ori este clar că din contul sumei date el și-a soluționat problemele sale personale, Efros P. nu a beneficiat de careva avantaje din acesta sumă, deși nu avea licență de impresar presta servicii mizând că va putea primi careva venituri și se va achita cu Efros P. De

la transferul unui fotbalist a primit o sumă mare de bani, dar nu s-a achitat cu partea vătămată, ori personal avea nevoie de bani. Astfel de facto inculpatul a recunoscut cauzare de daune lui Efros P.

Fapta prejudiciabilă a fost determinată de acțiunea principală manifestată de dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, însoțită de acțiunea adiacentă de înșelăciune sau abuz de încredere.

Astfel, situația creată se egalează cu nerezolvarea fondului apelului și condiționează necesitatea casării deciziei instanței de apel pe motivele și temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de către procuror, și decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, *astfel încât faptei săvârșite de inculpat i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

9. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect, se reține că recursul ordinar este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, recurentul invocând temeiurile că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că *faptei săvârșite de inculpat i s-a dat o încadrare juridică greșită (pct. 5. din decizie).*

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a deciziei contestate, asupra căror motive concrete din apelul de pe rol nu sa-r fi pronunțat instanța de apel și care ar fi încadrarea corectă a faptei săvârșite de inculpat, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens, cât și faptul că instanțele au pronunțat o soluție de achitare a inculpatului, deci nefiind clar cine a comis pretinsa eroare de drept că *faptei săvârșite de inculpat i s-a dat o încadrare juridică greșită (pct. 5. din decizie).*

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și cu referire la argumentul regăsit în recursul ordinar că decizia instanței de apel este neîntemeiată, dar în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concret definite în acest sens, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor instanțelor de fond și de apel, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că ambele instanțe au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea formulată și achitarea inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului, părții vătămate, martorilor Leucă V., fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului (pct. 2., 3., 7., 8. din decizie).

Este de menționat că concluziile instanțelor privind achitarea inculpatului, coroborează și cu următoarele circumstanțe.

Potrivit art. 8 alin. (3), 66 alin. (2) pct. (1), 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, actul de învinuire trebuie să cuprindă formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii.

Conform rechizitoriului, inculpatul este acuzat că: *„pe parcursul anului 2012, în zile diferite, sub pretextul găsirii fotbaliștilor și efectuării transferurilor între cluburile de fotbal, activitate care necesită licență, având scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, abuzând de încrederea lui Efras Petru cu care se afla în relații de prietenie, în diferite perioade de timp a însușit de la Efras Petru bani, în rate, ultima parte de 700 dolari, primind-o pe bd. Mircea cel Bătrîn 10/3, mun. Chișinău, iar în total a primit suma de 27.000 dolari SUA, care conform cursului oficial al BNM, constituie suma de 327.029, 4 lei, cauzând părții vătămate Efras Petru o daună considerabilă în proporții deosebit de mari”*.

Acuzarea a calificat acțiunile inculpatului conform art. 190 alin. (5) Cod penal, drept escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, acțiuni săvârșite în proporții deosebit de mari.

Totodată, în pofida normelor de drept enunțate în actul de învinuire, fiind specificat absolut sumar și neclar că inculpatul *în diferite perioade de timp a însușit de la Efras Petru bani, în rate...*, nu este indicat, deci nici constatate data, locul, mijloacele, împrejurările concrete și modul de săvârșire a infracțiunii imputate.

Prin urmare, învinuirea înaintată inculpatului este una incompletă, neclară și divergentă, adică este una dubioasă. O asemenea învinuire a afectat dreptul inculpatului de a ști pentru ce faptă sunt învinuiți, adică dreptul la apărare.

Totodată, art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, prevăd că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate

în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

Astfel, instanța de judecată nu este în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe în fapt care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

Or, chiar și constatările recurentului că: „*declarațiile părții vătămate...a cheltuit cu inculpatul...pentru necesități comune...personal va suporta cheltuielile legate de transport, cazare, hrană și alte cheltuieli aferente...astfel încât faptei săvârșite de inculpat i s-a dat o încadrare juridică greșită*”, denotă o poziție nesigură și dubioasă a părții acuzării în speța dată (pct. 8. din decizie)

În sensul vizat, achitarea inculpatului este conformă și constatărilor Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție invocate în decizia din 01 noiembrie 2016, că: ”**neclaritatea învinuirii... nu a fost combătută prin careva probe indubitabile prezentate de partea acuzării**” (pct. 6. din decizie).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei (pct. 8. din decizie).

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 2., 7., 8. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor

cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este neîntemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că el este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este neîntemeiat, el urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

10. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, împotriva sentinței Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău din 29 iunie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 aprilie 2017, în privința inculpatului Tiunicov Igor XXX, cu menținerea hotărârilor atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 mai 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun